

dagen, 8 valgte af Menighedsraadene, 5 valgte af Ministeriet og 5 af de kirkelige Lejre, altsaa et lige stort Antal for begge Parter.

Man kunde med Rette rejse det Spørgsmaal: Hvad skal et saadant Udvalg beskæftige sig med? Skal de forsøge at omkalfatre de J. C. Christensenske Kirkelove af 1922? Det mener jeg nu ikke. De Kirkelove, vi fik den Gang, var gode, de skal have Lov til at virke videre. Jeg var, hvad der ikke er ubekendt for dette høje Tings Medlemmer, en af de virksomste for at faa disse Kirkelove fremmet. Jeg turde maaske i al Beskedenhed sige, at jeg var mere virksom for dette, end enkelte af mit Partis ærede Medlemmer var.

Skal dette Udvalg behandle Kirkens fuldstændige Adskillelse fra Staten, saaledes at Folkkirken ophæves? Heller ikke dette mener jeg. Saa længe Staten vil give Tilsladelse til fuld Forkyndelse af Evangeliet herhjemme og til at forvalte Sakramenterne i Overensstemmelse med deres Indstiftelse, tror jeg, at det danske Folk vil være bedst tjent med, at Folkkirken bevares, saaledes som Rigets Grundlov ogsaa forudsætter.

Men saa kunde man jo forlange Svar paa det Spørgsmaal: Hvad skal saa et saadant Udvalg? Og jeg vil da mene, at Udvalget skal beskæftige sig navnlig med to Ting. Kirkens Repræsentanter i dette Udvalg skal forsøge at forhandle med Rigsdagens Repræsentanter om, hvorledes der kunde skabes Mulighed for, at Rigsdagen kunde opgive at foretage saadanne voldsomme Indgreb i Folketikkens Ejendomsret, som den hidtil har foretaget. Den danske Stat har nemlig overordentlig store Synder paa sin Samvittighed i denne Henseende. Først Tiendeafløsningsloven, derpaa det Tvangsbortsalg af Præstegaardenes Jordtilliggende, som foretages efter den berygtede Jordlov af 4. Oktober 1919. Selv saadanne Rigsdagsmænd og Rigsdagspartier, der vilde betragte det som et Grundlovsbrud, et Brud paa den grundlovssikrede Ejendomsret, hvis denne Fremfærd blev foretaget overfor almindeligt Bøndergods mod Ejernes Villie ved Ekspropriation til Jordværdi, selv saadanne Rigsdagsmænd og Rigsdagspartier, anfægter det ikke at foretage et saadant Indgreb, naar det blot drejer sig om Kirkegodset og Præsternes Lønningsmidler. Jeg kunde nævne den kendte Lov af 1918 om Afløsning af visse Grundbyrder, hvorved der var lagt en Bygafgift paa de bortsolgte Præstegaardsjorder, netop for at hindre, at Pengene smuldrede bort ifølge de skiftende Prisforhold og svingende Konjunk-

turer. Her fra Rigsdagens Side afløste man disse Byrder med en fast Afgift, der vitterlig udgjorde under Halvdelen af Bygafgiften paa dette Tidspunkt.

Formanden: Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at det er Ændringsforslagene til Lovforslaget, der er til Behandling.

Blang: Ja, men jeg har villet motivere, hvad jeg mener, dette Udvalg vil komme til at beskæftige sig med. Jeg mener derfor, at der vil være al Anledning for Kirkens Repræsentanter i dette Udvalg til at optage en Forhandling med Rigsdagens Repræsentanter, om det ikke var muligt at faa en anden Ordning vedrørende disse økonomiske Forhold. Det vil ikke i Længden være til Velsignelse, heller ikke for det almindelige verdslige Samfund, at fare frem mod Kirkegodset, som man hidtil har gjort det herhjemme. Mindretallet i Udvalget mener, at det er ubetimeligt, at Kirkens Mænd faar Adgang til at drøfte dette Forhold med Rigsdagens Repræsentanter. Jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, om han mener, at dette først er betimeligt i det Øjeblik, da samtlige Præstegaardsjorder er udstykket til Bunds til Husmandslokker, og alle Præster er drevet fra deres Ejendomme og Boliger, som tidligere Slægter har skænket til Kirken.

Det andet Spørgsmaal, jeg maa mene, at Udvalgets Medlemmer skal forhandle med hinanden om, er Spørgsmaalet om Kirkens indre Forhold, Uddeling af Sakramenterne, Kirkebønnerne og lignende. Rigsdagen maa kunne se, at selv om alt andet kan udleveres til kæmpende politiske Magthavere, maa en eneste Ting være undtagen, og det er Daaben og Nadveren og de gudstjenstlige Handlinger. Kirken kan ikke ændre dette efter de skiftende partipolitiske Regeringer. Som jeg sagde ved Sagens første Behandling, maa vi forlange Ret til at døbe ens, at forrette Nadveren ens, forkynde Evangeliet ens, hvad enten Ministeriet hedder Neergaard eller Zahle eller Stauning, og det er intet mindre end Helligbrøde at kaste disse Ting ud til partipolitiske Drøftelser og partipolitiske Afstemninger her i Folketinget. Jeg ønsker at sige til det ærede Medlem Hr. Povlsen, at hvis dette høje Ting skal være Kirkesynode, saa er det sandelig en enestaaende Kirkesynode i den ganske Verden. Der kan jo efter Grundloven i dette Ting sidde baade Gudsfornægttere, Jøder og Muhamedanere. Jeg mener, at det er navnlig disse Forhold, man